

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/88/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119207826
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3119207826.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Marty Trnavskej a sudcov JUDr. Denisa Vékonyho a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcov 1/ U. a 2/ Q., zastúpených Q. proti žalovanej E., zastúpenej Q., o ochranu osobnosti, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 7. decembra 2020, č. k. 18C/41/2019-88, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcom 1/ a 2/ **p r i z n á v a** voči žalovanej náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 7. decembra 2020 č. k. 18C/41/2019-88 súd prvej inštancie uložil žalovanej zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku žalobkyni 1/ sumu 25.000 Eur a žalobcovi 2/ sumu 25.000 Eur. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcom voči žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ sa podanou žalobou domáhali od žalovanej zaplataenia nemajetkovej ujmy titulom neoprávneného zásahu do ochrany osobnosti. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v danom prípade takýto zásah existoval, keď do osobnostných práv (najmä do práva na rodinný život) žalobcov bolo zasiahnuté tým, že sa dcéra žalobcov narodila mŕtva, resp. zomrela pri pôrode. Neoprávnenosť zásahu vzhľadom na konaní žalovanej, ktorá nesplnila svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu jej z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. a žalobkyni 1/ neposkytla pri pôrode zdravotnú starostlivosť správne, v dôsledku čoho došlo k úmrtiu dcéry žalobcov 1/, 2/. Uvedené vyplynulo zo záverov posudku č. X/XXXX znalca prof. Q.. X. B., D., ktorých správnosť bola potvrdená aj závermi posudku č. X/XXXX znaleckej organizácie J., ktoré vyvrátili zistenia v znaleckom posudku č. XXXXX/XXXX znaleckého ústavu E.. Súd prvej inštancie dodal, že správnosť zistení v uvádzaných dvoch znaleckých posudkoch možno dedukovať aj z vyjadrení znalca ústavu forensic.sk, ktorý v rámci konfrontácie znalcov dal viackrát za pravdu záverom znalca prof. Q.. B., D., pričom napriek tomu sa správnosť postupu žalovanej snažil odôvodniť tým, že hoci nešlo o správny postup, tento sa v danom čase praktizoval aj v iných zdravotníckych zariadeniach po celom Slovensku. Takýto argument však podľa záveru súdu prvej inštancie nemožno akceptovať, preto k záverom znaleckého posudku forensic.sk ako menej pravdepodobným neprihliadol. Dodal, že k rovnakému záveru ako prof. Q.. B., D. a znalecká organizácia J., dospel aj Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý taktiež prešetroval správnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalobkyni 1/. Ďalej uvádzal, že keďže v súdnej veci došlo v dôsledku neoprávneného zásahu žalovanej k úmrtiu člena rodiny (dieťaťa žalobcov), pričom toto možno považovať za neodvratiteľnú ujmu, sú splnené podmienky pre požadovaný spôsob odškodnenia žalobcov. Zohľadnil tú skutočnosť, že žalobcovia očakávali narodenie prvého dieťaťa, na príchod ktorého sa dlhodobo pripravovali, po jeho úmrtí prežívali stavy úzkosti a depresie, keď najmä žalobkyňa ako matka sa nevedela psychicky vysporiadať so skutočnosťou, že hoci jej tehotenstvo prebiehalo v poriadku a dieťa sa vyvíjalo správne, nakoniec oň v dôsledku neodborného

postupu žalovanej prišla. Žalobca 2/ veľmi ťažko psychicky znášal nielen svoju traumu zo straty dieťaťa, ale aj nešťastie žalobkyne 1/ ako svojej partnerky. Ďalej prihladol, že žalobkyňa 1/ je z biologického hľadiska už staršia, a preto možnosť založiť si viacčlennú rodinu sa u nej výrazne znižuje a žalobcovia sa tak zrejme zamerajú len na jedno dieťa, ktoré môže zostať ochudobnené o vytváranie súrodeneckých vzťahov. Okrem závažnosti ujmy spôsobenej žalobcom prihladol aj na tú okolnosť, že žalovaná po celý čas odmietala zodpovednosť za vzniknutú ujmu a žalobcom sa neospravedlnila, neprejavila ani náznak ľútosti so vzniknutou situáciou. Súd prvej inštancie tiež zohľadnil aj majetkové pomery žalovanej, keď žalovaná svoju zlú finančnú situáciu v konaní ani len netvrdila. Zhrnúc všetky uvedené okolnosti dospel k záveru, že suma 25.000 Eur pre každého z rodičov ako peňažná náhrada za nemajetkovú ujmu je primeraná. Vec právne posúdil podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných práv a slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (publikovaný pod č. 120/1976 Zb.), čl. 12 ods. 1, čl. 15 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, d/, f/ a h/ CSP. Vytýkala, že pri existencii rozporov medzi viacerými znalcami nenariadil výsluch znalcov, pretože podľa nej nemohol vychádzať z konfrontácie znalcov v inom konaní uskutočnenej bez prítomnosti sporových strán. Na inom mieste odvolania uvádzala, že na odstránenie rozporov záverov v posudkoch mal nariadiť dokazovanie znaleckým ústavom, preto rozhodnutie prvoinštančného súdu označila za predčasné. Namietala správnosť záveru súdu prvej inštancie, že znalec forensic.sk dal inému znalcovi za pravdu v otázke rozhodujúcej pre konanie, tento záver súdu označila za nepreskúmateľný. Namietala, že súd vychádzal z dôkazu - zápisnice o konfrontácii znalcov, ktorý dôkaz považuje za nezákonný z dôvodu, že Trestný poriadok nepozná konfrontáciu znalcov ako úkon trestného konania. Vytýkala súdu „zaslepený“ výber záverov znalcov, na ktorých postavil svoje rozhodnutie, vytýkala neprihliadanie na iné objektívne skutočnosti, ktoré vyšli najavo (chronické ochorenie plodu) a to aj pri otázke relatívnej satisfakcie.

3. Žalobcovia 1/ a 2/ navrhli rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K tvrdeniam odvolateľky v odvolaní uviedli, že v konaní bolo jasne preukázané, že žalovaná poskytla žalobkyňi 1/ zdravotnú starostlivosť nesprávne, non lege artis, a to až vo viacerých bodoch, čo malo za následok smrť dieťaťa, čo bolo preukázané všetkými dôkazmi ako posudok znalca V.. Q.. B. D., znal. org. J., výsluchom znalca Q.. X. V., konfrontáciou znalcov, oznámením Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, dokonca aj znal. org. E.. Žalovaná nepreukázala opak, ba ani len nespochybnila žiadnym dôkazom a navyiac v konaní pred prvou inštanciou vôbec účinne nepoprela skutkové tvrdenia žalobcov. V konaní bolo na základe posudku J. a posudku znalca V.. Q.. B., D., aj z výsluchu znalca, aj konfrontácie preukázané, že smrť plodu bola odvrátiteľná. Tvrdenie, že šlo o plod s chronickým postihnutím nedostatku kyslíka v príčinnej súvislosti s placentárnou nedostatočnosťou je uvedené iba v posudku znal. org. E., ktorý si dala vypracovať žalovaná. Pri konfrontácii znalec organizácie E. Q.. G., V., uviedol, že chronickú placentárnou nedostatočnosť uvádza len ako hypotetickú možnosť. K námietke žalovanej, že súd mal pre výskyt rozporov v znaleckých posudkoch vykonať výsluch znalcov, uviedli, že tieto rozpory boli eliminované revíznym znaleckým posudkom organizácie J.W., výsluchom znalca, či konfrontáciou znalcov. Poznamenali, že žalovaná bola v konaní pasívna, nenavrholo vykonanie výsluchov, a to ani na poslednom pojednávaní na výzvu súdu, či má návrhy na doplnenie dokazovania, žiadala len oboznámiť so závermi posudkov. Taktiež sú rovnakého názoru ako súd prvej inštancie, že v rámci konfrontácie znalcov dal znalec znal. org. forensic viackrát za pravdu znalcovi V.. Q.. B., D.. Označili za nepravdivé tvrdenie žalovanej v odvolaní, že znal. org. E. zhodnotila postupy lege artis. V samotnom posudku je uvedené, že časť postupov lege artis nie je. Vytýkali žalovanej, že ignoruje kontext, existenciu ďalších dôkazov ako napríklad znal. posudok znal. org. J., či oznámenie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktoré jasne deklarujú postup žalovanej pri poskytovaní danej zdravotnej starostlivosti za non lege artis. Ku konfrontácii znalcov uviedli, že súd prvej inštancie sa s touto konfrontáciou len oboznámil. Použil ju ako dôkazný prostriedok - listinu. Je zrejme, že konfrontácia má formu výsluchu a táto svojím obsahom spĺňa funkciu výsluchov znalcov. Podotkli, že v konaní použitie uvedenej konfrontácie znalcov žalovaná nenamietala. Žalobcovia uviedli, že súd prvej inštancie prihladal na všetky skutočnosti, ktoré sa spolupodieľali na následku úmrtia novorodenca a práve na základe týchto určil výšku odškodnenia.

4. Žalovaná k vyjadreniu žalobcov uviedla, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, pretože nepreukázali príčinnú súvislosť medzi prípadným protiprávnym konaním (napríklad odchodom lekára od rizikovej rodičky alebo neposkytnutie zdravotnej starostlivosti lege artis) a úmrtím plodu. Považovala za nevyhnutné uviesť, že prirodzený pôrod bol rozhodnutím žalobkyne 1/ ako rodičky, mala možnosť pôrodu cisárskym rezom, pričom je pravdepodobné, že by dieťa mohlo tento spôsob tolerovať s iným výsledkom. Uviedla, že pri pôrode sa v určitom percente prípadov stáva, že novorodenec zomrie, rovnako môže zomrieť aj matka. Toto riziko je podľa neho s pôrodom jednoducho spojené vždy. Nie je možné automaticky pričítať vinu za úmrtie novorodenca pri pôrode nemocnici ako poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti. Poukazovala, že znalec organizácie E. konštatoval zrejme zlý zdravotný stav plodu (chronická placentárna nedostatočnosť). Je teda dôvodná pochybnosť, že by aj po poskytnutí zdravotnej starostlivosti lege artis mohlo dôjsť k úmrtiu plodu.

5. Žalobcovia 1/ a 2/ k tvrdeniu žalovanej o neunesení dôkazného bremena a príčinnej súvislosti uviedli, že dané tvrdenie žalovanej rozporuje niekoľko posudkov súdnych znalcov ako aj Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. K znaleckej organizácii forensic.sk uviedli, že táto bola oslovená žalovanou a napriek tomu nič nepotvrdila, uvádzala hypotézy, a dokonca aj ona pripustila pochybenie žalovanej. Naznačenie žalovanej, že si žalobkyňa 1/ za úmrtie svojho dieťaťa môže sama, označili za neprípustné, neakceptovateľné a zavrhnutiehodné. Cisársky rez sa vykonáva za potrebnej indikácie lekárom, preto je podľa nich absurdné tvrdenie žalovanej, že si žalobkyňa mohla vybrať a vybrala si nesprávne. Navyiac za výsledok pôrodu a ochrany zdravia pacienta je zodpovedný lekár, ktorý je odborník a koná v záujme pacienta podľa vývoja situácie, a to aj napriek predošlým žiadostiam pacienta.

6. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

7. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

8. Podstatou odvolacích námietok žalovanej je nesprávnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie, označovanie vykonaných dôkazov, z ktorých súd pri formovaní svojho zistenia vychádzal, za nezákonne, domáhanie sa vykonania ďalších dôkazov (nariadenie výsluchu znalcov ustanovených v predchádzajúcom trestnom konaní, dokazovania znaleckým ústavom apod.).

9. K podstatnej a rozhodujúcej odvolacej námietke odvolateľky resp. presnejšie k jej návrhu na vykonanie ďalších dôkazov odvolací súd poukazuje na charakter odvolacieho konania ako apelačného konania. V našom civilnoprocesnom systéme sa uplatňuje systém neúplnej apelácie. Východiskom pre použitie neúplnej apelácie v platnej právnej úprave je zásada, že súd prvej inštancie je inštanciou skutkovou, t.j. inštanciou, u ktorej majú byť zásadne na jednom pojednávaní vykonané všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy potrebné na preukázanie sporných právne významných skutkových tvrdení. Za účelom splnenia tejto zásady zákon ukladá stranám povinnosť tvrdiť pred súdom prvej inštancie všetky v tom čase existujúce pre vec právne významné skutočnosti a označiť všetky v tom čase dostupné dôkazy spôsobilé ich preukázať. Strany sú povinné tvrdiť všetky pre rozhodnutie veci významné skutočnosti (čl. 8, § 150 ods. 1) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (čl.8, § 132 ods. 1, § 151) a nesú procesnú zodpovednosť, ak uvedené povinnosti nespĺnia (bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné).

10. Zo spisu odvolací súd zistil, že žalovaná odvolateľka vo svojom prvom podaní zo dňa 03.12.2019 označenom ako vyjadrenie k žalobe (č.l. 50) nasledujúcom po výzve súdu zo dňa 11.11.2019 na vyjadrenie k žalobe, uviedla iba, že sa k veci kvalifikovane vyjadrí až po zabezpečení znaleckých posudkov v trestnom konaní. Žiadne iné tvrdenie alebo popretie skutkových okolností tvrdených žalobcami nepredniesla. Ako dôkaz označila trestný spis, ktorého súčasťou sú znalecké posudky. K žalobe sa vyjadrila až následne na pojednávaní, keď stručne uviedla, že so žalobou nesúhlasí, pretože jej postup bol lege artis. Navrhla vykonať dôkaz listinou - trestným spisom, konkrétne žiadala oznámiť

obsah posudkov č. X/XXXX znalca V.. Q.. X. B., D.. vrátane jeho doplnenia, E. znaleckej organizácie J., zápisnice o výsluchu znalca Q.. X. V. zo znaleckej organizácie J., zápisnice o konfrontácii znalcov Q.. X. B. a Q.. G.. Po vykonaní dôkazov navrhnutých ňou i žalobcami 1/ a 2 / sa k dôkazom nevyjadrila, do vyhlásenia uznesenia súdu prvej inštancie o skončení dokazovania po záverečných rečiach oboch strán sporu nenavrhol doplniť dokazovanie. Doplniť dokazovanie výsluchom znalcov ustanovených v trestnom konaní, resp. znaleckým ústavom podľa § 207 ods. 3 C.s.p. navrhuje až v odvolaní. Tieto dôkazy teda uplatňuje po prvýkrát až v odvolacom konaní. Ide tak o „nové dôkazy“ tzv. novoty, pre ktorých oprávnené uplatnenie v odvolacom konaní platia zákazy resp. obmedzenia definované v § 366 C.s.p.

11. Podľa § 366 C.s.p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

12. Z odvolania vyplýva, že žalovaná nenamietala nedostatky podmienok konania, vylúčenia sudcu a zároveň nejde o dôkazy, ktoré by mali preukázať, že v konaní došlo k vadám konania (ide o dôkazy na preukázanie nesprávnosti skutkových zistení a právneho posúdenia veci). Nie je teda splnená žiadna z výnimiek zo zákazu uvádzania nových skutočností a dôkazov až v odvolaní podľa § 366 písm. a), b), c). Žalovaná v odvolaní neuviedla žiaden ospravedliteľný dôvod, prečo tieto dôkazy nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že nie je splnená ani výnimka zo zákazu uvádzania nových skutočností a dôkazov podľa § 366 písm. d) C.s.p.

13. Z uvedeného je zrejmé, že nenastala žiadna z výnimiek zo zákazu skutkových a dôkazných novôt, a teda žalovanou navrhované nové dôkazy (výsluch znalcov, kontrolný znalecký posudok) nie sú akceptovateľným, prípustným odvolacím dôvodom.

14. K námietke nesprávnosti postupu súdu, pokiaľ sám ex offo nenariadil znalecké dokazovanie výsluchom znalcov z trestného konania, resp. znaleckým ústavom podľa § 207 ods. 3 C.s.p., odvolací súd poukazuje na § 207 ods. 1 a ods. 3 C.s.p., podľa ktorého znalecké dokazovanie súd nariadi na návrh.

15. Odvolací súd poukazuje na procesný stav vo veci pred vyhlásením dokazovania za skončené. Súd prvej inštancie za účelom zistenia skutkového stavu vykonával dôkazy na návrh oboch strán sporu a na návrh žalovanej vykonal dôkaz trestným vyšetrovacím spisom - resp. jeho konkrétnymi časťami, z ktorého vyplynulo, že v priebehu trestného vyšetrovania boli vykonané viaceré kontroly záverov či už súkromného posudku znaleckého ústavu E. (viď doplnenie znaleckého posudku č. X/XXXX znalca V.. Q.. X. B., D., znalecký posudok J.), ale aj posudku znalca prirátaného do trestného konania Q.. X. B., D.. (viď znalecký posudok J., výsluchy znalcov Q.. X. V. zo J., súčasného výsluchu znalcov Q.. X. B. a Q.. G. zo znaleckého ústavu E.). Všetky tieto následné dokazné prostriedky vrátane správy Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou sponchybovali a vyvracali správnosť záverov súkromného posudku znaleckého ústavu E. IK., ktoré označuje žalovaná za rozhodné (odpovede v bodoch č. 4., 5., 6. posudku). Na tieto závery žalobcovia 1/ a 2/ vo svojom prednese i písomných vyjadreniach poukazovali, v záverečnej reči zhrnuli výsledky dokazovania a vyjadrili sa k právnej stránke veci. Žalovaná tak za daného stavu vedomosti o právnych názoroch protistrany mala príležitosť v konaní pred súdom prvej inštancie navrhnúť dokazovanie výsluchom znalcov alebo znaleckým ústavom, no nevykonala tak. Reagovala opätovne len poukazom na závery súkromného posudku znaleckého ústavu E., o chronickej placéntárnej nedostatočnosti ako príčine úmrtia dieťaťa, ktoré znalec ústavu E. Q.. G. vo svojom dodatočnom výsluchu označil len za hypotetickú možnosť. Ako uviedol znalec Q.. B. v odpovedi č. 4 doplnenia znaleckého posudku č. X/XXXX., v súčasnosti nie je možné potvrdiť, ani vylúčiť pravdepodobnosť, že plod mal chronický deficit kyslíka a už vôbec nie je možné potvrdiť, ale ani vylúčiť pravdepodobnosť, že tento deficit bol spôsobený nedostatočnou funkciou placenty, nakoľko absentujú priame alebo nepriame známky nedostatočnosti placenty. Znalecká organizácia J. vo svojom posudku v odpovedi č. 4 uviedla, že výsledky viacerých vyšetrení zapísané v zdravotnej dokumentácii nesvedčili pre kyslíkovú nedostatočnosť z dôvodu chronickej placéntárnej nedostatočnosti. Oba znalci sa zhodli, že skorším pôrodom bolo možné s vysokou pravdepodobnosťou zabrániť úmrtiu plodu.

16. Práve kontradiktórnosť civilného procesu, ktorej zásady sa žalovaná v odvolaní dovoláva, vyžaduje procesnú aktivitu sporovej strany. Dôkaz musí navrhnúť strana zaťažená dôkazným bremenom. Navrhnutie dôkazu je úspešné, ak po jeho vykonaní súd nadobudne vnútorné presvedčenie o pravdivosti tvrdenej skutočnosti, resp. o pravdepodobnosti pravdivosti tvrdenej skutočnosti. Súd prvej inštancie za skutkového stavu zisteného z dôkazov navrhovaných sporovými stranami nadobudol presvedčenie, že závery posudku znaleckého ústavu E. sú menej pravdepodobné (viď ods. 23 odôvodnenia), bolo preto vecou žalovanej, nie súdu, aby toto presvedčenie zvrátila prostriedkami procesnej obrany (námietskami k vykonaným dôkazom, návrhom dôkazov apod.).

17. K námietke o nepreskúmateľnosti záveru súdu prvej inštancie, že znalec E. dal viackrát za pravdu inému znalcovi, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie ods. 12 rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie doslovne prevzal obsah vykonaného listinného dôkazu - zápisnice o konfrontácii medzi znalcami a uviedol vety, v ktorých Q.. G., V.. súhlasil so znalcom V.. Q.. B., D., vid. cit.:... „G. súhlasil s upozoreniami SPC. Súhlasil, že podanie lieku 0,75 mg je v rozpore s SPC, ale tento spôsob bol v tom čase na Slovensku zaužívaný skoro na všetkých pracoviskách,“... „G. súhlasil s mechanickou preindukciou.“, ... „Súhlasil s B., že by to muselo byť so súhlasom pacientky.“... Ďalej v ods. 23 odôvodnenia súd prvej inštancie k uvedenému zisteniu argumentu znalca Q.. G., V.. že hoci nešlo o správny postup, tento sa v danom čase praktizoval aj v iných zdravotníckych zariadeniach po celom Slovensku, uviedol svoje právne posúdenie, že takýto argument nemožno akceptovať. Z uvedeného vyplýva, že záver súdu prvej inštancie, že znalec dal viackrát za pravdu inému znalcovi vyplynul z listinných dôkazov zachytených v odôvodnení rozsudku a je preskúmateľný.

18. K námietke odvolateľky o nezákonnosti vykonaného listinného dôkazu - zápisnice o konfrontácii medzi znalcami odvodzovanej od ustanovení Trestného poriadku, odvolací súd na prvom mieste poukazuje, že to bola práve odvolateľka, ktorá takto označený dôkaz navrhla vykonať (viď zápisnica o pojednávaní č.l. 75 a č.l. 84), čo predpokladá jej (vtedajší) názor o zákonnosti tohto dôkazu. Nie je vysvetlená zmena jej názoru. Napriek tomu však k tejto námietke odvolací súd poukazuje na § 187 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ako dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Bez ohľadu na úpravu v Trestnom poriadku, ktorý nie je rozhodným procesným predpisom v danom civilno-sporovom konaní, je zrejmé, že v danej veci bol vykonaný dôkaz nie konfrontáciou znalcov, ale listinou, ktorá bola vyšetrovateľom označená ako „zápisnica o konfrontácii medzi znalcami“, no podľa jej obsahu zachytávala výpoveď dvoch znalcov na otázky kladené vyšetrovateľom, ktorý dôkazný prostriedok - výsluch je aj Civilným sporovým poriadkom (§ 208 ods. 3), aj Trestným poriadkom (§ 145) považovaný za prípustný. Súd prvej inštancie pri vykonávaní toho dôkazu postupoval správne, keď ho vykonal na návrh sporovej strany, v tomto prípade odvolateľky, postupom podľa § 204 C.s.p. a správne naň ako na zákonný dôkazný prostriedok prihliadal. Odvolací súd poznamenáva, že nešlo o jediný a rozhodujúci dôkaz v danej veci.

19. K námietke odvolateľky, že nie je možné automaticky pričítať vinu za úmrtie novorodenca pri pôrode jej ako poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti, odvolací súd poukazuje, že v danej veci ide o občianskoprávnu (nie trestnoprávnu) zodpovednosť. Občianskoprávna ochrana osobnosti je zodpovednosťou objektívnou, nie subjektívnou, ktorou je trestnoprávna zodpovednosť. Zavinenie alebo úmysel nie sú potrebné. Na to, aby oprávnená osoba mala právo domáhať sa ochrany osobnosti, sa vyžaduje, aby išlo o neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti. V prípade existencie takéhoto neoprávneného zásahu ide potom o objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie.

20. Súd prvej inštancie na základe správneho procesného postupu zo zákonných dôkazných prostriedkov (z výsledkov vyšetrovania v trestnom konaní - posudkov znalcov a znaleckých organizácií a správy Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou) dospel k správne právne záveru, že žalovaná ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti prostredníctvom svojich zdravotníckych pracovníkov (v súlade s analogickým (§ 853) použitím § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka) neposkytla žalobkyni 1/ a dieťaťu pri pôrode zdravotnú starostlivosť lege artis, spočívajúcu najmä v nesprávnom rozhodnutí o manažovaní spontánneho vaginálneho pôrodu namiesto cisárskeho rezu, v priamom dôsledku čoho došlo k smrti dieťaťa žalobcov 1/ a 2/, čím došlo k značnému zásahu do základných osobnostných práv žalobcov 1/ a 2/ ako rodičov, predovšetkým do ich práva na súkromie a rodinný život.

21. Podľa čl. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny - Dohovor o ľudských právach a biomedicíne zo 4. apríla 1997 akýkoľvek zákrok v oblasti starostlivosti o zdravie, vrátane vedeckého výskumu, je nutné uskutočňovať v súlade s príslušnými profesnými povinnosťami a štandardmi.

22. Takýmto neoprávneným zásahom žalovanej do práva na súkromie, resp. práva rodinný život bola žalobcom 1/ a 2/ spôsobená taká ujma, ktorá im úplne bráni naplno naplňať citové potreby (nemajetková ujma) a ktorá odôvodňuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (relutárna náhrada) žalobcom.

23. K otázke priznanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia sa súd prvej inštancie vyjadril v ods. 24 odôvodnenia, kde podrobne uviedol okolnosti, ktoré považoval za významné pre jej určenie (miera zavinenia, okolnosti prípadu a rozsah následkov). Výšku primeraného zadosťučinenia v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno dopredu presne stanoviť. Je predovšetkým vecou súdu, aby na základe zistení v konkrétnej veci stanovil jeho výšku. Súd prvej inštancie prihliadol na všetky rozhodné skutočnosti a okolnosti prípadu, ktoré v konaní vyšli najavo, žiadnu neopomenul a jeho úvaha neobsahuje žiadny logický rozpor. Odvolací súd konštatuje, že priznaná výška zodpovedá výške náhrad nemajetkovej ujmy priznávaných súdmi Slovenskej republiky v obdobných veciach a zohľadňuje psychické následky pozostalých.

24. Žalovanou uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

25. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

26. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

27. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

28. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ boli v odvolacom konaní úspešní, a preto im v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).